

ΑΡΙΘΜ. 17.
Τόμος Α'.

Συνδρομή, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰαννουαρίου ἐκάστου ἔτους, ἑτησία μόνον καὶ προπληρωτή·
Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 20 ἢ μάρκ. 16.

ΕΤΟΣ Α'.
τῇ 1/13. Σεπτεμβρίου 1885.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΟΜΗΡΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Χειμῶν ἐμβαίνει· θύελλα εἰς τὰ βουνὰ σαλπίζει,

Κὶ ἀνοίγουν τὰ Ὀλύμπια τοῦ Παρνασσοῦ μας πάλιν·

Ὁ Χρόνος, φάσμα σκυθρωπὸν, εἰς στρόβιλον βαδίζει,

Κ' ἡμεῖς τελοῦμεν ἔαρος πανήγυριν μεγάλην.

Ἀς ὀλούζῃ καὶ βογγᾷ τὸ πνεῦμα τῶν χειμῶνων·

Ἐδῶ τραγοῦδι εὐελπί καὶ μύρτος θάλλει μόνον.

Ὁ Χρόνος μὲ τὸν Θάνατον τὴν σφαῖραν αὐλακόνουν,

Καὶ μ' ὀπτασίας μαγικὰς ὁ Ἔρως μᾶς χρυσώνει·

Ἐμπρός, ὀπίσω, θελκτικὰ εἰκόνες μᾶς κυκλόνουν,

Πλὴν ἦλθεν ὁ Ἑσπερινὸς τοῦ βίου . . . καὶ νυκτόνει.

Εὐδαίμων ὅστις τῆς ζωῆς ἐν ὄνειρον γνωρίσῃ,

Καὶ μετ' ἐκεῖν' ὀλίγον φῶς ὀπίσω τοῦ ἀφήσῃ.

Τὰ ἔπη τὰ ὀμηρικὰ ἐρρέμβασα παιδίων·

Τὰ μεταγράψω, πρὸς στιγμὴν τὸ στήθος νὰ θερμάνω,

Κ' εἰν' ἐδικὰ σας· ὡς σταυρὸν τ' ἀφίνω εἰς μνημεῖον

Καὶ κλείω τὰ ἱστία μου ῥ' κάτω ῥ' ἐπάνω . . .

Εὐδαίμων ἂν κ' ὑπὸ τὴν γῆν ἡ μνήμην δὲν μ' ἀφήσῃ,

Καὶ μετ' ἐμοῦ ἐν ὄνειρον κ' ὁ Ὀμηρὸς μου ζήσῃ.

Ὁ Ὀμηρὸς! μαρμαρυγὴ ἀρχαϊκῆς πρωΐας·

Νεότης τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πνοὴ τῶν ἀθανάτων·

Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ, πρὸ Χριστοῦ φωνὴ ἀθανασίας,

Καὶ ὕψος καὶ Ἀνάστασις καὶ ἄσμα τῶν ἀσμάτων,

Ὁ Ὀμηρὸς! παῖδ' τῆς Γῆς, κλαγγὴ μαχῶν καὶ κτύπων,

Καὶ ἄλμα καὶ χρεμέτισμα ἀνδρῶν ὁμοῦ καὶ ἵππων!

Καὶ ὅλα ταῦτα ἡ Ἑλλὰς ῥ' ἀπάλαι . . . δόξης χρόνοι,

Καὶ χρόνοι τῶν ἀρματολῶν· Τυδεὺς καὶ Νικοτσάρας·

Τοῦ Ἀχιλλέως ἡ ἀσπίς, τοῦ Ζίδρου τὸ μηλίον,

Καὶ πόνος ἡ κελάδημα μαρτυρικῆς κιδάρας.

ὦ, μίαν δὲς μοι ὡς αὐτὴν ὃ ἀκούσω μελωδίαν,

Καὶ κράτει, Πλάστα, τὴν Ἐδὲμ καὶ τὴν θάνασιν!

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Α'.

